

عنوان مقاله:

«هم آیی واژگانی» و نقش آن در انسجام خطبه های نهج البلاغه

محل انتشار:

دو فصلنامه مطالعات ادبی متون اسلامی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عبدالعلی ال بویه لنگرودی - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

علیرضا نظری - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره) قزوین

خلاصه مقاله:

هم آیی یکی از عوامل انسجام متن است که توسط زبان شناسان متن به عنوان یکی از عناصر متنوارگیم طرح شده است. در هم آیی، واژگان متن که به هر دلیلی دارای نمود مشترک در بافت زبانی هستند باپراکندگی خود در سطح متن باعث انسجام بخشی به پیکره متن می شوند. هم آیی از طریقی مختلف همچونارتباط با موضوع خاص، تقابل، شمول مشترک، عضویت در مجموع های خاص و جز آن در متن دیده می شود، هر چه کاربرد هدفمند این عامل در متنی بیشتر باشد، خواننده موضوع اصلی و فرعی متن را به نحو بهتری دریافت می کند. متن نهج البلاغه نیز از این امر مستثنا نیست و سبک کاربرد این عامل در خطبه ها قابل تأمل است. کارکرد هم آیی در نهج البلاغه بیشتر معطوف به دو قسم ارتباط با موضوع معین و تقابلاست و این دو عامل نیز متأثر از زبان استعاری و سبک ادبی نهج البلاغه به شیوه های خاصی به کار رفته و در تعامل با دیگر عوامل انسجامی مطرح شده از سوی «هالیدی» و «حسن» مشاهده می شوند. ضمن آنکه بسامد هر یک از عوامل فوق نیز در آن معنادار است و به تقابلی از جهان خیر و شر و نیکی و بدی اشاره دارد.

کلمات کلیدی:

نهج البلاغه، انسجام، ه م آیی، موضوع مشترک، تقابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/569889>

